

Sygn. akt I C 1245/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Kirsch

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Biarda

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa C. W.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Zakładu Karnego w S.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

I. powództwo oddała,

II. odstępuje od obciążania powoda C. W. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1245/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 września 2016 r. wpłynął do Sądu Okręgowego w Siedlcach pozew C. W. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Zakładu Karnego w S., w którym powód stwierdził, że pozwany „godzi w jego godność osobistą i honor”, wniósł o nakazanie pozwanemu zaprzestania takich działań i zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł. W uzasadnieniu pozwu C. W. stwierdził, że administracja Zakładu Karnego w S. bezpodstawnie „robi” z niego wariata i informatora, popełnia przestępstwa na jego szkodę, a nadto „gra z nim na lewo w tzw. piłkę”. Zarzucił również pozwanemu, że niesłusznie utrzymywana jest wobec niego kategoria więźnia niebezpiecznego.

W dniu 20 marca 2017 r. wpłynęła do akt sprawy odpowiedź na pozew pełnomocnika pozwanego, w której nie uznano powództwa i wniesiono o jego oddalenie w całości, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew przedstawiono stosowną argumentację na poparcie prezentowanego stanowiska (k. 55-59).

Na rozprawie w dniu 23 czerwca 2017 r. pełnomocnik pozwanego podtrzymywał stanowisko i argumentację przedstawione w odpowiedzi na pozew (stanowisko pełnomocnika pozwanego zarejestrowane na rozprawie w dniu 23 czerwca 2017 r. – 00:01:28-00:02:42).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód C. W. w 2015 r. przetransportowany został do Zakładu Karnego w S. i do chwili obecnej obywa karę pozbawienia wolności w tej jednostce penitencjarnej.

Z powodu swoich nagannych zachowań, licznymi decyzjami komisji penitencjarnej C. W. był kwalifikowany do kategorii osadzonych stwarzających poważne zagrożenia społeczne albo poważne zagrożenia dla bezpieczeństwa zakładu karnego. Decyzjami tej samej komisji stwierdzano, że powód wymaga osadzenia w zakładzie karnym typu zamkniętego. Powód C. W. za swoje zachowania był wielokrotnie karany dyscyplinarnie.

Na mocy decyzji Dyrektora Zakładu Karnego w S., powód objęty był szczególną ochroną w warunkach zwiększonej izolacji i zabezpieczenia. Wszystkie decyzje Dyrektora ZK w S. były utrzymywane w mocy orzeczeniami Sądu Okręgowego w Siedlcach III Wydziału Penitencjarnego.

W okresie pobytu w ośrodku diagnostycznym Aresztu Śledczego w Ł., rozpoznano u powoda osobowość nieprawidłową, dysocjalną. Do Zakładu Karnego w S. przybył ze wskazaniem do osadzenia na oddziale terapeutycznym.

Powód przebywa w celi jednoosobowej, która jest monitorowana. Nie chce poddać się jakiegokolwiek terapii psychologicznej. Obnaża się w celi, nie przyjmuje pokarmów, jest wulgarny w stosunku do funkcjonariuszy służby więziennej, zakłóca ciszę nocną. Zarzuca funkcjonariuszom, że starają się zrobić z niego „kapusia” i konfidenta.

Środki podejmowane wobec osoby C. W., a w szczególności kwalifikacja jego osoby do kategorii osadzonych objętych szczególną ochroną w warunkach zwiększonej izolacji i zabezpieczenia, są wynikiem wniosku (...) Wydziału Zamiejscowego w G. – Departamentu do spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej. Taka ochrona ma na celu zapewnienie powodowi C. W. bezpieczeństwa, a to w związku ze śmiercią kilku osób, które skazane były razem z powodem w sprawie karnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów: wniosków w sprawie weryfikacji, decyzji komisji penitencjarnej, decyzji Dyrektora Zakładu Karnego w S., notatek służbowych, postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach wydanego w dniu 26 stycznia 2017 r. w sprawie III (...), zeznań świadków O. S. i R. C. zarejestrowanych na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza treści uzasadnienia pozwu oraz zeznań złożonych przez powoda w charakterze strony w dniu 28 kwietnia 2017 r., pozwala na ustalenie, że swoje roszczenie powód C. W. wywodzi z rzekomego bezprawnego postępowania wobec niego przez pozwaną Skarb Państwa działający poprzez swoich funkcjonariuszy. Stwierdził, że działania te polegały na bezprawnym zakwalifikowaniu jego osoby do kategorii osadzonych niebezpiecznych, a ponadto na szykanowaniu go w Zakładzie Karnym w S. przez funkcjonariuszy służby więziennej, „robieniu” z niego konfidenta, choć jak twierdził powód C. W. – nigdy nie współpracował z organami ścigania. Zachowania te powód zakwalifikował jako naruszające jego dobra osobiste w postaci godności i honoru.

Powyższe ustalenia dawały podstawę do poszukiwania ewentualnej odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa na podstawie art. 23 i 24 kc oraz art. 448 kc.

Zgodnie z art. 24 par. 1 kc "Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie (...)". Z powyższego przepisu wynika jednoznacznie, że ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem **bezprawnym**. Przesłanka bezprawności działania jest zatem przesłanką konieczną do udzielenia ochrony przewidzianej w powyższym przepisie. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają definicji dóbr osobistych, a treść art. 23 kc ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że dobrami osobistymi człowieka są w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Oczywiście wyliczenie dóbr osobistych osób fizycznych nie jest wyczerpujące. Należy przyjąć, że

dobra osobiste to pewne wartości niematerialne łączące się ściśle z jednostką ludzką. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego można stwierdzić, że cześć, dobre imię i godność człowieka uznawane są za najważniejsze dobra osobiste.

Stosownie do regulacji zawartej w treści art. 6 kc – ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu, powód C. W. nie podolał obowiązkowi wynikającemu z powyższego przepisu i nie wykazał w sprawie żadnej z obligatoryjnych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Zakładu Karnego w S.. W szczególności nie udowodnił, aby doszło do bezprawnego naruszenia jego dóbr osobistych. Na okoliczność podnoszonych zarzutów powód C. W. nie przedstawił w sprawie jakichkolwiek dowodów, co skutkowało uznaniem jego twierdzeń za gołosłowne.

Z kolei wszystkie działania podejmowane w stosunku do osoby C. W. przez administrację Zakładu Karnego w S., znalazły pełne potwierdzenie w decyzjach i orzeczeniach załączonych przez pełnomocnika pozwanego do odpowiedzi na pozew. Ich zasadność, adekwatność i współmierność została również potwierdzona zeznaniami złożonymi w sprawie przez świadków O. S. i R. C., którym Sąd w pełni dał wiarę.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd nie znajdując podstaw do przypisania pozwanemu Skarbowi Państwa odpowiedzialności na podstawie art. 23 kc i 24 kc, jako nieudowodnione powództwo C. W. oddalił. Wobec sytuacji materialnej powoda wynikającej ze złożonego przez niego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku i źródłach utrzymania, Sąd na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu.